

Descoperirea lui Mandy

„Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea și Dumnezeuul meu.” – Psalmul 42:11

Mai erau doar câteva săptămâni până la vacanță, dar înainte de libertatea mult așteptată, urma testul cel mai greu pentru Mandy: rezultatele la teza de matematică. Matematica i s-a părut dintotdeauna o piatră de moară. „Doamne, numai să nu fie patru”, se ruga ea în gând, cu inima strânsă.

Clopoțelul a sunat, iar Mandy a intrat la ora de matematică. Transpira la palme și abia putea respira de emoții. Profesorii lăseau întotdeauna lucrarea ei la urmă. Și iată că a venit și momentul: „Amanda Ziegler – șapte minus.” Doamna Voigt i-a zâmbit cald, iar fața lui Mandy s-a luminat instantaneu. Pentru ea era o victorie uriașă. Nu era patru, nu era cinci, ci un șapte minus! În restul zilei a plutit de fericire, repetând în gând: „Mulțumesc, Doamne Isuse, că m-ai ajutat!”

Dar bucuria s-a spulberat repede acasă. La prânz, când a anunțat nota, mama s-a arătat încântată, însă tata a rămas rece. „Și Sibylle a avut odată un șapte”, a adăugat el. Iar sora ei, aproape fără să gândească, a replicat: „Da, dar atunci am avut febră.” Mandy a simțit cum i se prăbușește lumea. Bucuria i s-a stins, a mâncat cu greu câteva îmbucături, apoi s-a retras în cameră, unde s-a aruncat pe pat plângând. „Niciodată nu voi fi destul de bună... niciodată nu voi fi ca surorile mele.”

În timp ce-și îneca fața în perne, și-a amintit de îndemnul bunicii: „*Mandy, spune-l lui Isus tot ce îți apasă inima.*” Așa că, printre suspine, s-a rugat: „Te rog, Doamne, fă-mă și pe mine deșteaptă, ca ceilalți.” După rugăciune, povara părea ceva mai ușoară, chiar dacă nu știa cum avea să răspundă Dumnezeu.

Peste câteva zile, verișoara ei, Carly, a venit în vizită. Carly, cu optimismul și energia ei, a umplut imediat casa de bucurie. Mandy, dornică să-i arate ceva din lumea ei, a tras-o repede în cameră și i-a prezentat buchetele de flori uscate, pasiunea ei secretă. Carly a rămas uimită: „Minunat! Ai un talent deosebit. I-ai mulțumit lui Isus pentru darul ăsta?” Mandy a clătinat din cap – nu se gândise niciodată la asta ca la un dar de la Dumnezeu.

Apoi discuția a devenit serioasă. Mandy i-a mărturisit verișoarei ei cât de greu îi este la școală și cât de mult se teme că nu valorează nimic. Carly s-a ridicat brusc, aproape supărată: „Să nu valorezi nimic? Mandy, asta e o prostie. Valoarea ta nu se măsoară în note sau în cât de bună ești la mate și fizică.”

A luat Biblia de pe raft și a citit cu voce tare: „*Pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc.*” „Vezi? Asta spune Dumnezeu despre tine. Valoarea ta este că El te iubește, așa cum ești, cu toate darurile și lipsurile tale. Isus a pus atâta preț pe tine încât a murit pentru tine. Cum să spui că nu ai nicio valoare?”

Pentru Mandy a fost ca și cum o greutate grea i s-ar fi desprins de pe umeri. Putea din nou să respire.

„Dacă pentru Dumnezeu ar fi contat doar matematica și fizica, ne-ar fi făcut pe toți genii în științe”, a continuat Carly zâmbind. „Dar El a dat fiecăruia daruri diferite: unii sunt buni la cifre, alții la artă, la frumos, la oameni sau la copii. Toți suntem ca un trup, fiecare cu rolul lui. Fiecare parte este necesară.”

Mandy a rămas tăcută, dar în inima ei a început să se nască ceva nou: o înțelegere că nu trebuie să fie ca ceilalți pentru a avea valoare. Ea este prețioasă în ochii lui Dumnezeu, exact așa cum a fost creată.